

beitar, i d'*encobeir* 'emparar', que hem admès en aquell article. *Gobeig*.

¹ 'Fins a fer-ne a manera d'un ...'. — ² 'Nosa, sensació de molèstia i preocupació' (*AlcM*, s. v. *calor*, § 3), acc. que *AlcM* oblidada de dir que és només menorquina o quasi.

Gobelet, *gobell*, *gobellet*, V. *gabolet*

GOBI, del ll. *gōbīus*, i aquest, del gr. *κωβίος* id. ¹⁰
□ 1.ª doc.: *DTō*. 1647.

«*Gobi* o *gobió*, peix: *gobius*, -*ii*, *gobio*, -*onis*». Article que reproduïen Lacav. i Belv.: aquest conserva l'accentuació *gobió*, Lacav. omet l'accent, Lab. (1839) accentua *gōbio* i defineix «peix de mar o de riu, de set polzades de llarc, de color fosc ab clapes negres; la cara blanca, y quant se cou, roja»; afegix les equivalències cast. *gobio*, *albur* i *cadoce*. En la llista de peixos de Dénia p. p. Chabàs a *El Archivo* (II, 153), *bobi*, com a sinònim de *burro*, i amb interrogant, cast. ¹⁵ *cangüeso*. Segons Plaia: *gòmbit* a Palamós, Calella de Palafrugell, Cadaqués, StF. de Guíxols i Bna., a l'Escala *gòmit*, i a Tossa *burret* (*Proa*, Palamós, jul. 1960, pàgina 8).

Gobiós recollit per Barnils a Pego, i per *AlcM* a Benilloba, sembla ser el mateix que el cast. *agobioso* (*DECH*, *AGOBIAR*); hi ha variant *gomiós* usada per MGadea i *gòmia* 'cobejança' a Elx i Cartagena *gomioso* «tacaño» (*DCEC* IV, 1017b43), en els quals hi pot haver contaminació del duplicat *GÜBIA/gúmbia*, i ²⁰ potser de l'arabisme *gumia* 'daga dels moros' o del penedesenc *guimerri* 'avas' (*DALc.*).

GO CET, 'peça de l'armadura que protegia les aixelles, o defensava la mà del llancer', del fr. *gousset*, ²⁵ que significava allò mateix o una espècie de butxaca, derivat de *gousse* 'tavella de llegum', mot d'origen incert, probablement emparentat amb l'it. *guscio* i el fr. *cosse* id. □ 1.ª doc.: 1370.

Documentació en *AlcM*, en el *DAG*. (s. v. *gocet* i ⁴⁰ *gosset*, inv. Drassanes, a. 1467, i una dada medieval, no datada en *DBal.*). Per a l'etimologia bastarà remetre al *DCEC* (*GO CETE*); l'article de Hubschmid que analitza, en el vol. IV, 1017a39-48, sobre l'it. *guscio*, ben poc i vague és el que aporta.

GODA, 'manda, ganduleria' ross., terme familiar i un poc ajargonat, que és també prov. *godo*. □ 1.ª doc.: 1888.

«Tros de faniantàs! / Quina mala goda t'empanya? / Quan lo vell grapa, lo pobràs, / ets aquí tu, estinfladàs, / ¿Vols baixar, oh poca-vergonya?», Saisset, *Bestis i gent* (*Catal. d. R.*, 231, on en el glossari es defineix «sorneria, peresa»). En occità modern *godo* f. és «femme paresseuse, femme de mauvaise vie, rosse», ³⁵ que el *TdF* cita en poetes de l'Erau (J. Laurès) i del Tarn (Augié Gaillard de Rabastens, tercer quart segle XVI); si el *TdF* ho encapçala per una acc. «vieille brebis qui n'est plus bonne qu'à engraisser», és només per amor de la seva impossible etimologia CAUDA/ ⁶⁰

cōDA 'cua', que no es pot pendre seriosament; però els autors que cita exemplifiquen l'altra acc., que coincideix amb la rossellonesa. Sembla que s'hagi de relacionar amb el cast. *godo* 'home ric', 'home orgullós', que en els Ss. XVI-XVII havia esdevingut terme jargonesc, especialment en el derivat *godiz*, que va passar també en el S. XV a l'argot francès de Borgonya, i que prové de la frase cast. *hacerse de los godos* 'pretendre ser noble com un descendent dels gots', veg. *DCEC* II, 734-5.

GODALL, 'porc', especialment el porc jove, mot emparentat amb el port. *bodalho* 'porc', port. dial. *godalho* 'boc' i port. *bode* id., probablement pre-romans, i potser tots ells de l'arrel indoeuropea *BHUT-* 'engendrar', 'fornicar' (d'on el ll. *futurare* id., l'irl. *bot* 'membre viril' i l'esc. ant. *bōyill* 'membre del cavall'); també és probable que hi hagi algun parentiu amb el lleonès *godayo* 'boc jove', que sembla derivat del cast. ant. i lleonès *igüedo* 'boc', que podria ser d'origen ibero-basc (potser d'un **ERĎTO* = basc *aketo* id.): llavors, en el canvi de la inicial del *bodalho* indoeuropeu en la *g-* del cat. *godall* hauria intervingut la influència del nom d'aquest altre mascle, d'origen ibero-basc. □ 1.ª doc.: 1803, Belv.

Belv. i Lab. porten «*goday* m.: porc; *godayet* m.: porcell» i «*godayar*: garrinar». En un romanço, potser no gaire antic, un serpent molt gros que s'hauria aparegut en el camí de Manlleu «s'ha menjat nou *guadays* / la truja y la porquera»¹ (MilàF, *Romllo.*, 540), on no hem de pendre com a moneda de cap valor aqueixa inicial *gua-*, mera grafia de l'inexpert escriptor de cantonada —un d'aquells que anaven venent històries meravelloses amb un cartell i recitant-les mentre hi assenyalaven les peripècies amb una busca— propi d'una comarca on tothom deia *gonyar*, *goitar*, *gorir*, *gornir* (tot escrivint *guanyar*, *guaitar* etc.): hem d'entendre 'garrí' i no 'porc', car la serpassa agegantada ha trobat la porquera que guardava una truja amb la seva porcellada i se'ls ha dragats tots onze.

Segons el context dels testimonis literaris següents el sisè es refereix als garrins i no pas als porcs adults, mentre que els altres són més o menys ambigus quant a això, però sobretot el passatge u i el dos més aviat ⁴⁵ semblen referir-se a porcs grossos (enmig d'una guerra i setge no farien calderades especials per als porcells).

El trobem en dos autors de c. 1870, l'un de Banyoles, l'altre de Manresa: «un pobre pastoret de *godalls* arribà a seure's en lo trono pontifici», F. X. Butinyà (*Les Migdiades del Mes de Maig*, 1871, *DAG.*); «veyan que s'acabava l'aygua de les cisternes: estavan ja en lo cas d'anar al riu a buscar-ne per pastar, per la bogada y per fer les calderades pels *godays*», J. d'Argullol (*La Guerra*, 1872, 111); «he collida una braçada de llatissos pels *godalls*», MrnVayreda (*Carlinada* IV, p. 64); «el gollut d'en Bilot, al qui feya grinyolar com un *godall*», id. (*Puny*. IV, 89, 74); «uns *godais* se barallen en un cortirol proper», PBertrana (*Proses Bàrbares*, 82); Montanyà, *Top. Mèdica de Ponts* (142) en parla com a sinònim de 'porcells', però del context